

ՎԵՐՋԱԼՈՅՍ

Օրը խորասող՝ կարծես արեւուն տարփաւորն փողոցներու մէջ մերկ սուրբերու պէս կը մխուրն
 ըլլայ, ցլեքի.
 Սէրն ինչպէս սրտին, փարե՛ր է արփիւոյն, զրկե՛ր Ու լո՛յսն է վըսեմ զերթ ազապատանք մ'ուղղուած
 զայն ահա — դէպի վեր...
 Սակայն նոր սիրոյ մ'ոգումի թովքէն արեգակին
 արբշիւ, Լոյսն իրիկնային արցունք է կարծես, թախիծ ու
 Իր բոց էութեան սփռելով շրոյլ չո՛ւրն սաքսուռ,
 անծայրածիր, Վիրաւոր անուրջ, տիեզերական տըւայտանքի
 Վեհազոյն իրբեւ բերկրանք մը կ'երթայ հոսելու չուր...
 հոգին Կարծես անձնիւր ցուք, մէն մի ճառագայթ երգ է,
 Դէպի զերակայ ուրիշ էութեան մը հոգին յոյզ ու սէր,
 խորին: Սիրուհին ոգոջ անուշ երգերու փաղփուռ
 բնկորներ:

Արեւը հիմայ լուռ ու տրամօրէն կ'իջնէ ժահուան
 բով.
 Օրը տարփատենչ կը շառագունի սիրոյ
 չըրայրքով.
 Ու կախարդելէ, դիւթելէ արեւն օրը յուսահատ
 Կը խրէ ինքն իր կուրծքին հոլանի դաշոյն
 մ'աղամանդ;
 Ու օրուան ծըփուն հանդերձն ըսպիտակ
 կ'ողողուի արեամբ,
 Վառ արեւն հիմայ կ'ըմպեն մարմնիդներ կիզոյ
 հէտութեամբ...
 Օրը կը չիջի՝ իբրեւ լուսազեղ երազ մը մեկնող,
 Բայց տակաւ արեւն կը ցոլան չորսդին չիթեր՝
 չըրաշող:
 Ահա ճաճանչներ ծեփով մը բոսոր կ'օծեն,
 կ'երանդեն.
 Քաղաքն ու դաշտեր, ամպերն աղուական,
 հորիզոնն ամէն —

Հորիզոնն է վար կ'ընկուղի հիմայ տեսիլ մը
 պայծառ.
 Ըստուերներն երազ կ'անին, կը մեծնան
 կեանքով մ'անդադար...
 Զերթ աստուածային տխրութիւն մ'անհուն,
 վեհ, այերային,
 Իր սեւ բեհեզով կը պարուրէ սո՛ւրն իրերն
 երկրային —
 Իբրեւ զըթութիւն մը լոկ կը շողայ լուսինն
 անսրբօք...
 Ասողերն ալ կարծես կարեկիր հոգեւոյ աչքեր են
 լացող...
 Օրն է չըբացած ինչպէս մեծագմայլ ցընորք
 տեսլական,
 Եւ անոր հոգին ձուլուած է երկնի մե՛ծ
 երանութեան:

Ա. ՍՈՓՈԿԼԵԱՆ